

Posolstvo Svätého Otca Františka k 33. svetovému dňu mládeže 2018

„*Neboj sa, Mária, našla si milosť u Boha*“ (Lk 1, 30)

Milí mladí,

Svetový deň mládeže 2018 predstavuje ďalší krok vpred na ceste prípravy na medzinárodné stretnutie mladých, ktoré sa bude konať v januári 2019 v Paname. Táto nová etapa nášho putovania spadá do roku, v ktorom je zvolané riadne zhromaždenie Biskupskej synody na tému: *Mladí, viera a rozlišovanie povolania*. Je to šťastná zhoda okolností. Pozornosť, modlitba a uvažovanie Cirkvi budú zamerané na vás mladých, s túžbou pochopiť a predovšetkým prijať vzácny dar, ktorým ste pre Boha, pre Cirkev a pre svet.

Ako už viete, rozhodli sme sa, že na tejto ceste nás má sprevádzať príklad a príhovor Panny Márie, mladej ženy z Nazareta, ktorú si Boh vyvolil za matku svojho Syna. Ona kráča s nami ku synode i k svetovým dňom mládeže v Paname. Minulý rok nás sprevádzali slová z jej chválospevu – „*veľké veci mi urobil ten, ktorý je mocný*“ (Lk 1, 49) – a naučili nás pripomínať si minulosť. Toho roku chceme spolu s ňou počúvať Boží hlas, ktorý nás povzbudzuje k odvahe a dáva nám potrebnú milosť, aby sme mohli odpovedať na jeho povolanie: „*Neboj sa, Mária, našla si milosť u Boha*“ (Lk 1, 30). Sú to slová, ktorými sa Boží posol, archanjel Gabriel, obrátil na Máriu, jednoduché dievča z malej galilejskej dediny.

1. *Neboj sa!*

Je pochopiteľné, že náhle objavenie sa anjela a jeho tajomný pozdrav: „*Zdravas', milosti plná, Pán s tebou*“ (Lk 1, 28), Máriu veľmi *rozrušili*, lebo ju prekvapilo odhalenie jej identity a jej povolania, ktoré boli pre ňu dovtedy neznáme. Podobne ako ďalšie osoby vo Svätom písme sa Mária chveje bázňou pred tajomstvom povolania od Boha, ktorý ju v jednej chvíli konfrontuje s nesmiernosťou jeho vlastného plánu a zároveň jej dáva naplno pocítiť jej vlastnú malosť pokorného stvorenia. Anjel, ktorý vidí do hĺbky jej srdca, hovorí: „*Neboj sa!*“ Boh vidí aj do nášho srdca. Dobre pozná výzvy, ktorým musíme čeliť v živote, predovšetkým vtedy, keď stojíme pred základnými rozhodnutiami, od ktorých závisí, čím budeme a čo

budeme v tomto svete robiť. To je to „chvenie“, čo pociťujeme pred rozhodnutiami o svojom životnom stave, o svojom povolání. V týchto chvíľach sme znepokojení a zmocňujú sa nás mnohé obavy.

A vy, mladí, aké *obavy* máte? Čo vás vnútri najviac znepokojuje? U mnohých z vás je za tým strach, že nie ste milovaní, obľúbení, akceptovaní takí, akí ste. Dnes existujú mnohí mladí, ktorí majú pocit, že by mali byť iní, ako v skutočnosti sú, aby sa prispôbili často umelým a nedostihnuteľným štandardom. Neustále „retušujú“ svoj digitálny obraz, skrývajú sa za maskami a falošnými identitami, až kým sa napokon sami nestanú „fake-om“. Mnohí sú posadnutí snahou získať, čo najviac „like-ov“. A z týchto neprimeraných očakávaní vznikajú rôzne strachy a neistoty. Ďalší sa obávajú toho, že sa im nepodarí nájsť emocionálne bezpečie a ostatnú sami. Zoči-voči neistému zamestnaniu pociťujú mnohí strach, že nenájdu uspokojivé profesionálne uplatnenie, alebo že nebudú môcť uskutočniť svoje sny. Takéto obavy dnes majú mnohí mladí – tak veriaci, ako aj neveriaci. A pravdaže ani tí, čo prijali dar viery a úprimne hľadajú svoje povolanie, nie sú ušetrení obáv. Niektorí si myslia: možno Boh odo mňa očakáva priveľa; možno nebudem skutočne šťastný na ceste, ktorú mi určil, alebo nebudem schopný vykonať to, čo odo mňa žiada. Iní sa pýtajú: ak pôjdem po ceste, ktorú mi Boh ukázal, kto mi garantuje, že sa mi ju podarí prejsť až do konca? Nestratím odvahu? Nestratím nadšenie? Budem schopný na nej vytrvať po celý život?

Vo chvíľach, keď naše srdce naplňajú pochybnosti a strachy, je potrebné *rozlišovanie*. To nám umožní uviesť do poriadku zmätok v našich myšlienkach a pocitoch, aby sme mohli správne a rozvážne konať. Prvým krokom na prekonanie strachov je v procese rozlišovania ich jasné pomenovanie, aby sme nestrácali čas a sily naháňaním beztvarych a nestálych príznakov. Preto vás všetkých pozývam, aby ste sa pozreli do svojho vnútra a „pomenovali“ vlastné strachy. Spýtajte sa: dnes, v tejto konkrétnej situácii, ktorú prežívam, čo ma trápi, čoho sa najviac bojím? Čo ma blokuje a bráni mi ísť ďalej? Prečo nemám odvahu urobiť dôležité rozhodnutia, ktoré musím urobiť? Nemajte strach pozrieť sa čestne na svoje strachy, uznať ich také, aké sú, a vyrovnáť sa s nimi. Biblia nepopiera ľudský pocit strachu ani mnohé dôvody, ktoré ho môžu vyvolať. Abrahám mal strach (porov. *Gn* 12, 10 s.), Jakub mal strach (porov. *Gn* 31, 31; 32, 8), a tiež Mojžiš (porov. *Ex* 2, 14; 17, 4), Peter (porov. *Mt* 26, 69 n.) a apoštoli (porov. *Mk* 4, 38 – 40; *Mt* 26, 56). Sám Ježiš, zakúšal strach a úzkosť, hoci na celkom inej úrovni (porov. *Mt* 26, 37; *Lk* 22, 44).

„Čo sa tak bojíte?! Ešte stále nemáte vieru?“ (Mk 4, 40). Táto Ježišova výčitka adresovaná učeníkom nám umožňuje pochopiť, ako často je prekážkou viery nie pochybnosť, ale strach. Po tom, ako pomenujeme naše strachy, nám má proces rozlišovania v tomto zmysle pomôcť prekonať ich, otvoriť sa životu a tak pokojne čeliť výzvam, ktoré nám predkladá. Zvlášť u nás kresťanov nemá mať strach nikdy posledné slovo, ale má byť príležitosťou nato, aby sme zaktivizovali svoju vieru v Boha... a aj v život! To značí, že máme veriť v základné dobro existencie, ktorú nám Boh dal. Máme dôverovať, že on všetko napokon dovedie do dobrého konca, aj prostredníctvom pre nás často nepochopiteľných životných okolností či rán. Ak však živíme svoje strachy, smerujeme k tomu, že sa uzavrieme v sebe samých; zabarikádujeme sa, aby sme sa uchránili od všetkého a od všetkých, čo spôsobí, že ostaneme ako paralyzovaní. Treba reagovať! Nikdy sa neuzatvárať! Vo Svätom písme nachádzame 365 ráz výraz „neboj sa“, vo všetkých možných jeho variantoch, akoby nám to naznačovalo, že Pán si želá, aby sme každý deň v roku boli slobodní od strachu.

Rozlišovanie sa stáva nenahraditeľným, ak ide o hľadanie vlastného povolania. To totiž často nie je hneď celkom jasné a rozpoznateľné, ale chápeme ho len postupne. V tomto prípade sa pod rozlišovaním nemá rozumieť individuálne úsilie o introspekciu, ktorej cieľom je lepšie spoznať vlastné vnútorné mechanizmy, aby sme boli silnejší a dosiahli istú rovnováhu. Tak sa človek síce môže stať silnejším, no napriek tomu stále ostáva uzavretý v obmedzenom horizonte svojich možností a vedomostí. Povolanie je však *povoláním* „zhora“, a preto rozlišovanie spočíva v tomto kontexte predovšetkým v otvorení sa „Inému“, ktorý povoláva. Nato je nevyhnutné stíšenie v modlitbe, aby sme začuli Boží hlas, ktorý zaznieva v našom svedomí. Boh klope na dvere nášho srdca, podobne ako v prípade Márie; túži nadviazať s nami priateľstvo prostredníctvom modlitby, prehovoriť k nám skrze Sväté písmo, ponúknuť nám svoje milosrdenstvo vo sviatosti zmierenia a zjednotiť sa s nami vo svätom prijímaní.

Avšak dôležitá je aj konfrontácia a dialóg *s druhými*, s našimi bratmi a sestrami vo viere, ktorí majú viac skúseností a pomáhajú nám lepšie vidieť rôzne možnosti a vybrať si spomedzi nich. Keď mladý Samuel počul Pánov hlas, nespoznal ho hneď, a preto tri razy dobehol k Elimu, starému kňazovi, ktorý mu napokon poradil správnu odpoveď na Pánovo volanie: „*Ak ťa bude zasa volať, povedz: Hovor, Pane, tvoj sluha počúva!*“ (1 Sam 3, 9). Vedzte, že sa vo vašich pochybnostiach môžete spoľahnúť na Cirkev. Viem, že sú tu veľmi dobrí kňazi, rehoľníci a rehoľníčky, veriaci laici – mnohí z nich sú tiež mladí – a môžu vás sprevádzať ako

starší bratia a sestry vo viere; oživení Duchom Svätým vám pomôžu rozlúštiť vaše pochybnosti a pochopiť Boží plán vášho osobného povolania. Ten „druhý“ nie je potrebný len ako duchovný sprievodca, ale je aj tým, kto nám pomáha otvoriť sa nekonečným bohatstvám života, ktoré nám Boh dal. Je nevyhnutné vytvoriť v našich mestách a spoločenstvách priestory na rast, snívania a výhľady na nové horizonty! Nestraťte nikdy chuť tešiť sa zo stretnutí, z priateľstva, chuť spoločne snívať, kráčať s druhými. Autentickí kresťania nemajú strach otvoriť sa druhým, deliť sa s nimi o vlastné životné priestory a premeniť ich na priestory bratstva. Drahí mladí, nedovoľte, aby svit vašej mladosti pohasol v tme zatvorenej miestnosti, v ktorej je jediným oknom do sveta obrazovka počítača a smartfónu. Otvorte dvere svojho života dokorán! Váš priestor a váš čas nech naplňajú konkrétni ľudia a hlboké vzťahy, v ktorých sa môžete deliť o autentické a konkrétne skúsenosti vášho každodenného života.

2. *Mária!*

„*Po mene ťa zavolám*“ (Iz 43, 1). Prvým dôvodom, prečo sa nebáť, je práve skutočnosť, že Boh nás volá *po mene*. Anjel, Boží posol, oslovil Máriu jej menom. Dávať mená patrí k Božej prirodzenosti. Pri stvorení povolal každé stvorenie k bytiu jeho menom. Za menom sa skrýva identita čiže jedinečnosť každej veci, každej osoby, jej vnútorná podstata, ktorú len Boh skutočne pozná. O toto prednostné právo sa Boh potom podelil s človekom, keď ho poveril, aby dal mená zvieratám, vtákom a tiež vlastným deťom (Gn 2, 19 – 21; 4, 1). Mnohé kultúry si naďalej uchovávajú toto biblické chápanie mena a vidia v ňom zjavenie najhlbšieho tajomstva života a zmyslu existencie.

Keď Boh volá niekoho po mene, zároveň mu odhaľuje jeho *povolanie*, vlastný plán svätosti a dobra, prostredníctvom ktorého sa táto osoba stáva darom pre druhých a ktorý ju robí jedinečnou. A aj vtedy, keď Pán chce rozšíriť horizonty jej života, rozhodne sa dať povolanej osobe *nové meno*, ako v prípade Šimona, ktorého nazval „Petrom“. Stadiaľ pochádza aj zvyk prijať nové meno, keď niekto vstúpi do rehoľného rádu, čím sa naznačuje jeho nová identita a nové poslanie. Keďže je Božie povolanie osobné a jedinečné, vyžaduje si od nás odvahu vymaniť sa z tlaku istého rovnostárskeho schematickeho myslenia, aby bol náš život skutočne originálnym a neopakovateľným darom pre Boha, pre Cirkev a pre druhých.

Drahí mladí, keď nás Boh volá po mene, je to znakom našej veľkej dôstojnosti v jeho očiach, jeho zaľúbenia v nás. A Boh volá po mene každého z nás. Vy ste Božie „ty“, ste drahí v jeho očiach, vzácní a milovaní (porov. Iz 43, 4).

3. Našla si milosť u Boha

Hlavným dôvodom, prečo sa Mária nemá báť, je to, že našla milosť u Boha. Slovo „milosť“ hovorí o slobodne darovanej a bezodplatnej Božej láske. Ako nás len Boh povzbudzuje tým, že nám vopred dáva toto „excelentné curriculum“, plné zásluh a úspechov, aby sme si uvedomili, že si Božiu blízkosť a pomoc nemusíme zaslúžiť! Anjel hovorí Márii, že *už* našla milosť u Boha, nie, že ju získa v budúcnosti. A formulácia anjelových slov nám rovnako umožňuje pochopiť, že Božia milosť je trvalá – nie je to niečo prechodné alebo momentálne – a preto sa to nikdy neskončí. Aj v budúcnosti tu Božia milosť vždy bude, aby nás podopierala najmä v okamihoch skúšok a temnoty.

Neustála prítomnosť Božej milosti nás povzbudzuje, aby sme s dôverou objali svoje povolanie, ktoré si vyžaduje každodenné obnovovanie záväzku vernosti. Cesta povolania totiž nie je bez krížov: nielen počiatočné pochybnosti, ale aj časté pokušenia, s ktorými sa stretáme počas cesty. Pocit nedostatočnosti sprevádza Kristovho učeníka až do konca, no on vie, že Božia milosť mu pomáha.

Anjelove slová zostupujú na ľudské strachy a rozpúšťajú ich silou dobrej zvesti, ktorú prinášajú: náš život nie je čistou náhodou a bojom o prežitie, ale každý z nás je Bohom milovaným osobným príbehom. To, že sme „našli milosť v jeho očiach“, značí, že Stvoriteľ vníma jedinečnú krásu nášho bytia a má pre náš život nádherný plán. Toto vedomie zaiste nevyrieši všetky problémy a neodníme životné neistoty, ale má silu náš život hlboko premeniť. To neznáme, čo nám chystá budúcnosť, nikdy nie je len temnou hrozbou, ktorú treba prežiť, ale je to aj milostivý čas, ktorý je nám daný, aby sme prežívali jedinečnosť nášho osobného povolania a delili sa oň s našimi bratmi a sestrami v Cirkvi a vo svete.

4. Odvaha v prítomnosti

Z istoty, že Božia milosť je s nami, pochádza sila mať odvahu v prítomnosti: mať odvahu pokračovať v tom, čo od nás žiada Boh tu a teraz, v každej oblasti nášho života; odvahu objasť povolanie, ktoré nám Boh zjavuje; odvahu žiť našu vieru bez jej skrývania či umenšovania.

Áno, ak sa otvoríme Božej milosti, nemožné sa stáva skutočnosťou. „*Ak je Boh za nás, kto je proti nám?*“ (Rim 8, 31). Božia milosť sa dotýka vášho života „dnes“, „zmocňuje sa“ vás takých, akí ste, so všetkými vašimi strachmi a obmedzeniami, no zároveň vám odhaľuje podivuhodné Božie plány! Vy mladí potrebujete cítiť, že niekto vám skutočne dôveruje: vedzte, že pápež vám dôveruje, že Cirkev vám dôveruje! A vy dôverujte Cirkvi!

Mladej Márii bola zverená dôležitá úloha práve preto, že bola mladá. Vy mladí máte dost energie, nachádzate sa vo fáze života, v ktorej vám určite nechýbajú sily. Vynaložte túto energiu a tieto sily na zlepšenie sveta, počnúc tými skutočnosťami, ktoré sú vám najbližšie. Chcel by som, aby vám boli v Cirkvi zverené dôležité zodpovedné úlohy a aby nechýbala odvaha poskytnúť vám priestor; a vy sa pripravte prijať túto zodpovednosť.

Pozývam vás, aby ste znovu uvažovali o Máriinej láske: starostlivej, dynamickej, konkrétnej. O láske plnej odvahy, úplne zameranej na sebadarovanie. Cirkev preniknutá takýmito mariánskymi vlastnosťami bude vždy vychádzajúcou Cirkvou, ktorá ide poza vlastné hranice, aby sa prijatá milosť mohla rozlievať. Ak sa dáme nakaziť Máriiným príkladom, skutočne zažijeme lásku k blížnemu, ktorá nás povedie k tomu, aby sme Boha milovali nadovšetko i nad nás samých, a milovali ľudí, s ktorými prežívame každodenný život. A budeme milovať aj tých, ktorí sa nám sami osebe zdajú málo milovaniahodní. Je to láska, ktorá sa stáva službou a obetou – predovšetkým tým najslabším a najchudobnejším – láska, ktorá mení našu tvár a naplňuje nás radosťou.

Chcel by som zakončiť krásnymi slovami sv. Bernarda z jednej jeho známej homílie o tajomstve nanebovzatia; slovami, ktoré vyjadrujú očakávanie celého ľudstva anticipujúce Máriinu odpoveď: „Počula si, ó, Panna, že počneš a porodíš syna; počula si, že sa to nestane prostredníctvom muža, ale pôsobením Ducha Svätého. Anjel čaká na odpoveď; [...] Aj my, ó, Pani, čakáme na milosrdné slovo. [...] Skrze tvoju stručnú odpoveď máme byť obnovení a znovu povolaní do života. [...] Celý svet leží pri tvojich nohách a čaká. [...] Ó, svätá Panna, odpovedz, čo najskôr“ (Om. 4, 8; *Opera omnia*, ed. Cisterc. 4, 1966, 53 – 54).

Najdrahší mladí. Pán, Cirkev, svet, očakáva vašu odpoveď na jedinečné povolanie, ktoré má každý z vás v tomto živote! Keďže SDM v Paname sa blížia, pozývam vás, aby ste sa na toto naše stretnutie pripravovali s radosťou a nadšením tých, čo sa chcú podieľať na veľkom dobrodružstve. SDM sú len pre odvážnych! Nie pre mladých, čo hľadajú len pohodlie a držia sa v závetrí zakaždým, keď sa vynoria ťažkosti. Prijmete túto výzvu?

Vo Vatikáne 11. februára 2018, na Šiestu cezročnú nedeľu, na spomienku Panny Márie Lurdskej

FRANTIŠEK

Do tiráže:

*Z talianskeho originálu *Messaggio del Santo Padre Francesco per la XXXIII Giornata Mondiale della Gioventù 2018* preložila Mária Spišiaková*